

A természetes világosság zavarta Benett szemét. Hiába sötétebb ez az évszak, mint a többi, a nappali fény ilyen mértékű szabadsága túl sok volt neki ennyi idő után. Hunyorogva Elemér felé fordult, aki közvetlenül a jobb oldalán állt. Az előzetes megbeszélés alapján mind a kettejüknél volt egy éles szúrófegyver az esetleges támadásokkal szembeni védekezés gyanánt. Mivel dulakodások lesznek. Ebben biztosak voltak. Egyiküknek sem volt ínyére, hogy ilyen nyílt terepen kelljen ácsorogniuk, hiszen a téglalap alakú focipálya túl sok lehetőséget adott Benett ellenségeinek, hogy észrevétlenül a közelükbe férközzenek. De muszáj volt. Meg kell találniuk ugyanis egy Pösze névre keresztelt elítéltet, aki rendkívül ügyes zsebtolvaj hírében állt.

Az elmúlt napokban ábeszéltek a szökés legapróbb részleteit is, de volt egy olyan pont a tervben, ami kétségeket szült Benettben. A zárt cellából való kijutás olyan nehézségnek bizonyult, amire egyikük sem talált ésszerű megoldást. Márpedig ez elengedhetetlen a szabaduláshoz. A megszerzett információk alapján az ügyeletes őrök emeletenként osztották be egymás között a cellákat, így a zárakhoz tartozó kulcsok is eszerint voltak szétosztva. Az övével pedig Molnár Tivadar rendelkezett.

– Nők... – szólalt meg Elemér, miközben a szemével az udvart pásztázta. – Azok az istenverte csöcsös népek hiányoznak erről a helyről. Miért nem lehet a mai világban már koedukált börtönöket építeni?

Benett alig láthatóan elmosolyodott.

– Mert a szexualitás okozza a legtöbb problémát a világban. Tudtad, hogy a gyilkosságok hetven százaléka szexuális indíttatású?

– Valóban? – húzta fel a szemöldökét Elemér, és ő is mosolyra húzta a száját. – Ezek szerint igaza volt Zoltán bácsikámnak. Az öreg mindig azt hangoztatta, hogy jobb egyedül élni a világban, mint édeskettesben a pokolban.

– Bölcs gondolat.

Elemér tett egy lépést előre és valamit követni kezdett a szemével.

– Ott van.

– A kopasz az? – kérdezte Benett.

– Igen. Van egy tetoválás a koponyáján.

– Látom. Mi legyen?

– Szerintem erre te magad is tudod a választ.

– Honnan veszed, hogy rám fognak támadni?

– Onnan, hogy kék az ég. Vannak kiszámítható dolgok.

– Oké – mondta Benett. – Tehát amíg én akaratlanul is felhívom magamra a figyelmet, addig te átadod az üzenetet a férfinak.

– Pontosan.

Abbahagyták a megbeszélést és lassan megindultak előre. Elemér dúdolni kezdett valamit, ami Benettet a gyerekkorára emlékeztette. Miközben a szemével tovább figyelte a kopasz férfit, igyekezett kivenni az öreg szavait...

...Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára,

Kanizsai, kanizsai állomásra...

Az emlékek jó harminc évvel ezelőttre repítették vissza. Hintában ült egy városszéli családi ház eldugott udvarán, a mamája szemben állt vele és jóságos mosollyal az ajkán előrelökte, majd újra és újra. Miközben a szél belekapott a hajába, együtt énekelték a gyerekdalt.

... Elöl ül a... masiniszta,

Hátul meg a krumplifejű palacsinta...

Benett sötét árnyat látott oldalról. Egy alak, ami már régóta követte a lépteit, megindult előre. Elemér belemélyedve a gondolataiba – vagy a régmúlt emlékek ködös világába –, nem vette észre a közeledő veszélyt.

... A nagypapám Nagykanizsán lakik nékem.

Masiniszta bácsi nagyon szépen kérem...

Döntések. Ebben mutatkozik meg az egyén hatalma. Egy cél, egy elképzelhetetlennek tűnő barátság vagy csupán a férfiasság bizonyítása, ami hajt minket. És mindenki saját maga választ.

Benett lassított. Nemcsak azért maradt olyan hosszú ideig a cellájában, hogy ezzel méltó büntetésben részesítse saját magát a múltban elkövetett hibáiért. Valahol a lelke mélyén az életben maradás vágya is ösztönözte, hiszen az alig pár méteres helyiség megóvta őt a rá leselkedő veszélyektől. Viszont itt, az udvaron, ahol nagy a tér, sok időbe telik, mire az örök reagálnak, és minden másodperccel csökken a túlélés esélye. De most mindez nem számított. Az elítéltek közül már mindenki jól tudja, hogy Elemérrel jó kapcsolatot ápol, így az idős férfit ugyanúgy szemmel tartották, mint őt. Ha úgy tetszik, Benett volt a darts tábla közepe, míg Elemér a húszas mező. Ezért nem találkozhatott Elemér nyíltan a Pösze nevű zsebtolvajjal, mivel akkor a kopasz férfit egyből kifaggatták volna, hogy mit akarnak tőle. Így szükségszerűen bele

kellett iktatni a tervbe egy elterelő műveletet: egy őszinte, hiteles eseménysort, ami elvonja az elítéltek figyelmét.

Három lépés.

Benett behunyta a szemét és számolni kezdett visszafelé. A zsebében észrevétlenül megmarkolta a csavarhúzó érdes markolatát, amikor úgy érezte, hogy elég közel ért hozzá a nyugtalanító lihegés, hirtelen megállt.

Amikor kinyitotta a szemét, a másodperc tört része alatt három dolgon akadt meg a szeme. Elemér odaért a Pösze nevű férfihoz, az árny úgy fél méteres távolságra közelítette meg, a legközelebbi ör pedig az udvar másik végén állt.

Inkább érezte, semmint látta a felé lendülő kart, ami a vállát súrolta. Azért csak súrolta, mivel az utolsó pillanatban kilépett oldalra, majd előrántva a csavarhúzót reflexszerűen arra szúrta, amerre a támadóját feltételezte.

Nem talált. A karja túlságosan könnyen szelte ketté a levegőt. A barna bőrű fickó ekkor vicsorogva megragadta a kezét és egy erős mozdulattal kicsavarta belőle a szerszámot. Benettet meglepte, hogy a férfinak milyen könnyedén sikerült hatástalanítania az ellenállását.

Aztán jött az újabb váratlan fordulat. Valaki a háta mögül rávetette magát és lefogta a karjait.

Hangosan káromkodott. Az első ütés az arcán találta el, aminek nyomán különös, apró homokszemcsékhez hasonlító port érzett a szájában. Próbálta kirántani a kezeit a támadója szorításából, de túl gyenge volt hozzá. Fél év vegetálás sajnos éreztette a hatását, így mindössze annyira volt képes, hogy kicsit begörnyedjen, így védve a testét a felé induló újabb ökölcsapás ellen. A következő ütés a bordáján találta el, aminek következtében néhány másodpercig nem kapott levegőt. Erőt vett magán és felpillantott. Tömeg. Igaz, hogy csak elmosódott alakokat látott maga körül, de abban biztos volt, hogy a terv bevált.

Újabb ütés.

Megpróbálta a fejét oldalra fordítani, de a feldagadó szeme korlátozta a látását. Aztán hirtelen vége lett és már csak a sötétséget látta.

Levegő.

Imádta a nagymamája kertjében szálló illatokat. Tele volt élettel és vidámsággal. Miközben magasra repült a hintával, mindig kinézett magának egy pontot az udvarban, amivel eggyé válhatott. Figyelte a virágokra szálló méheket, a kerten keresztülfutó macskát, a fák zöldellő lombkoronáját, az éledező veteményest és néhol a szomszédokat. Aztán a tekintete minduntalan

visszakanyarodott a nagymama mosolyára. Mindent megkapott, amire vágyott. A jó dolgok persze az évek múlásával már mást jelentettek számára, de ugyanolyan boldogsággal járt vissza a családi ház megnyugtató világába. Úgy tartják, hogy semmi sem tart örökké. Ez igaz, de valahol mégsem. Miután a nagyszülei elhagyták, a családi ház üresen maradt. Ha eladták volna, akkor a legfontosabb emlékeinek fordított volna hátat, azoknak az örömteli pillanatoknak, amiket nem lehet pénzre váltani. Amik örökre ott maradnak.

Pislantott egyet.

A földre boruló testét két ór ragadta meg és meglepő könnyedséggel emelték a magasba. Benett fülsiketítő lárma lett figyelmes maga körül. Kellett neki egy kis idő, mire ráeszmélt, hogy a fegyház riasztója okozza a tébolyító pulzálást. A verekedés... A verés. Sikerült elcsípnie Elemér pillantását, aki még azelőtt ért oda melléjük, mielőtt eltűntek volna az épület kapujában.

– A gőzös odaért Kanizsára, igaz? – súgta oda a férfinak, aki megerősítően bólintott.

– Oda bizony.

Az utolsó dolog, amit látott, a becsukódó üvegajtóról visszaverődő mosolygó tükörképe volt.